

ဇွန်လခင်

ချစ်သရဖူ

၂၅

အိုင်ဂြိုဟ်အထူး

မိုးတစ်ဖွဲဖွဲရွာသွန်းမှုသည် နွေနှောင်းကာလကို အပြီးတိုင် နှုတ်ဆက် ဂီတသံအလား၊ ဖြိုးဖြိုး ဖောက်ဖောက်နှင့် ဆွတ်ပျံ့လွမ်းမောဖွယ်ရာအ သွင်ကို ဆောင်နေသည် ။

တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို မိုးသည် နွေ၏ အပူဓာတ်များကို အပြီးတိုင် ဆောင်ကျဉ်းသွားတော့ မည်။ ဤသည် ကို ကျော်ဝေ ရင်ထဲ နှမော့တသ ခံစားလိုက်ရသည် ။ နွေ၏ ပန်းချီကားတို့ ပျောက်ဆုံး တော့မည်။ အပူရ ညှပ်ဝနေသော မြေသားတို့ သည် မိုးရေနှင့် အထိအတွေ့၌ ဓာတ်သဘာဝပြောင်းလဲမှု ကြောင့် ပျံ့လွင့်လာသော မြေသင်းရနံ့တို့ ကို ရှူရှိုက်ရင်း ဝရံတာ၌ ရပ်ကာ ငေးနေမိသည် ။

xx မိုးရွာရင်မိုးရေချိုးမယ် xx မေမေလာရင် နို့စို့မယ် xx ဖေဖေ လာရင် အုန်းသီးခွဲ စားမယ် xx

ပါးစပ်၌ မရိုးနိုင်သော တေးသွားကို အော်ဟစ်ရင်း မိုးရေထဲ ဆော့ ကစားနေကြသည့် လေးငါး ခြောက်နှစ်အရွယ် ကလေးတို့ ကိုကြည့်ကာ သူပါပျော်ရွှင်လာသည် ။

မိုးရွာထဲ ဘောလုံးကန်ရန် ဆင်းလာသော အုပ်စုသည် ကလေးများ သာမဟုတ် လူပျိုပေါင်စ ကာလသားများ ပါ၊ပါနေသည် ။ သူ ရပ်နေ သည် ကို မြင်တော့...

" လာလေ အစ်ကိုကြီး...အညောင်းပြေလေး"

သူကပြုံးကာ ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...

"ညီတို့ ပဲ ကစားကြပါ"

"လာစမ်းပါ အစ်ကိုကြီးကလဲ...တစ်ယောက်လိုလို့ "

"တော်ပါပြီကွာ"

သူ့ကိုခေါ်၍ မရသည့် အဆုံး၌ သူတို့ လည်း လက်လျှော့ကာ လမ်းမပေါ်၌ နယ်ချဲ့လျက် သူတို့ အားကစားကွင်းအလား မင်းမူကြီးစိုးကစားနေကြလေတော့သည်။ ။

သူ့အတွက် ပေးထားသော ဌာနဆိုင်ရာ ဘီ-၆၀၀ လေးဘီးပြာလေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ သည် ။ ဘောလုံးအကျော်အမော် လမ်းပျော်တို့ နှင့် မှ လွတ်ကင်းပါစေဟူ၍ စိုးထိတ်သော စိတ်တို့ ဖြစ် သည် ။ သို့သော် ကားများကို ထိလေ့ထိထတော့ မရှိကြပါချေ။ လူငယ်တို့ သဘာဝအပျော်သက်သက် ကစားခြင်းသာ ဖြစ်သော်လည်း သူတို့ ခမျာ ကျဉ်းကျဉ်းကျုတ်ကျုတ်နှင့် ကားလာတိုင်း ရှောင်ပေးရ သေးသည်။ ။

အပူအပင်ကင်းသော ကလေးများကလည်း ဟစ်အော်ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသည် မှာ နာ ဖျားမှာ ကို စိုးကြောက်မှုလည်း မရှိကြ။ မိဘအုပ်ထိန်းသူများက 'ဟဲ့ တက်ကြတော့ မျက်စိနာကုန် တော့မှာ 'ဆိုကာ အော်ခေါ်မှုကိုလည်း သူတို့ နှင့် မဆိုင်သည့် အလား အစွမ်းကုန် မီးကုန်ယမ်းကုန် မိုး နှင့် မိတ်ဖွဲ့၍ နေကြလေသည်။ ။

ဪ...ကလေးတို့ လူငယ်တို့ ၏ ဘာသာဘာဝပေကိုး။ သို့သော်... သူ ငယ်စဉ်ကတော့ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ဆော့ကစားရန် နေနေသာသာ သရက်ပင်အောက်၌ စောင့်မျှော်ရင်း အသီးကြွေ များကိုလည်းကောင်း၊ ခရေပင်အောက်၌ ပန်းကြွေများကိုလည်းကောင်း စောင့်ကောက်ပြီး အမေ့ လက်သို့ ပြေးအပ်ရသည် ကို အမှတ်ရလာသည်။ ။

ထို့အပြင် မိုးသည်းသည်း၌ ခမောက်ကို စောင်းကာ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်ရသော အဖြစ် ကြောင့် မိုးရေတို့ သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အမြဲတစေ ယဉ်ပါးနေတတ်သည် ကို ပြန်ပြောင်းသတိရလာမိ တော့ ရင်ဝယ် နာကျင်သကဲ့သို့ ခံစားရသည်။ ။

ထိုစဉ်က...သူသည် လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရသော တစ်နေ့ရှာတစ် နေ့စား...ဆင်းရဲသား မိသားစုမှ ပေါက်ဖွားခဲ့ရသူဖြစ်သည်။ ။

ရှမ်းဖက်ခမောက်စောင်းကာ တတ်နိုင်သမျှ ရင်ခွင်ထဲမှ စာအုပ်မစို ရေးကိုသာ အာရုံပြုရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ပြုကာ ခမောက်ကိုပါ ငိုက်စောင်းရင်း အပြေးအလွှားသွားလာနေရသော သူ့နံဘေးမှ မာစီဒီးကားသည် ငြိမ့်ငြိမ့်ကလေး ဖြတ်ကျော်သွားတတ်သည်။ ။

ထိုကားထဲတွင် သူ့အား မျက်စိစွေကြည့်ခြင်းလောက်ကလွဲပြီး ပိုပြီး အသိအမှတ်မပြုတတ် သော မာနရှင်သူဌေးသမီး ပိုးအိ လိုက်ပါသွားတတ်သည် ကို ပြန်လည်၍ ထင်ဟပ်လာသည်။ ။

သက်ပြင်းမောတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။ ။ အတိတ်ကာလသည် သူ့အတွက် ဘဝတက်လမ်းကို ပေးနိုင်သော သင်ခန်းစာအဖြစ် သူသည် ကြုံတွေ့မှုရှိတိုင်း အမြဲသတိတရ ပြန်လည်ခံစားနေတတ် သည်။ ။

အတိတ်ဟူသည် အနာဂတ်၏ အောင်မြင်မှုကို မထိခိုက်စေနိုင်ဘူးဆိုပါက သတိရကောင်း သော အရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ ။

"ဟေး...မြင်ရင်မြင်ချင်းရေ...တယ်လီဖုန်း"

"ဟေ...အေး"

မိုးမြင်ကွင်း၏ ဆွဲခေါ်မှုနောက်သို့ ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ပါနစ်မျောသွားမိသော သူ့ အား သူငယ်ချင်း မြတ်သူက ဝရံတာဘ

က်မှ အသံပြုလိုက်မှ သူ ကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဘယ်သူလဲ"

"မသိဘူးကွ၊ အမျိုးသမီးအသံပဲ"

ဘေးချထားသော တယ်လီဖုန်း စကားပြောခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

"ဟဲလို...ကျွန်တော် ကျော်ဝေပါ"

"ဒါလင်"

ခွဲနွဲ့သော အသံလေးက သူ့တစ်ကိုယ်လုံးရှိ သွေးကြောတို့ စီးနှုန်းကို မြန်ဆန်စေသည်။ ။

လုံးဝမျှော်လင့်ထားခြင်းမရှိသော အသံရှင်၊ အံ့အားသင့်ခြင်းကြောင့် တုန်ပြန်မှု ရုတ်တရက် မပေးနိုင်ချေ။

"ဘယ်လိုလဲ ဒါလင်...သင်းအသံကို မမှတ်မိလောက်အောင်နဲ့ အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်း တွေကို မေ့လောက်အောင် ဖြစ်နေပြီလားဟင်"

"မဟုတ်ပါဘူး သင်း... မောင် အံ့အားသင့်သွားလို့ ပါ သင်း ဘယ်က ဆက်တာလဲ"

"သင်း ဘယ်က ဆက်တယ်ထင်သလဲ"

"ဘယ်သိမလဲ"

"မောင်က သိအောင်မှ မကြိုးစားဘဲ"

"မလိုအပ်ဘူးထင်လို့ ပါ"

သူသည် တတ်နိုင်သမျှ ပြေပြစ်အောင် ကြိုးစား၍ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို

တစ်ဖက်မှ မရိပ်မိစေရန် ပြောနေရသည်။ ။

"အဟင်း...ဟင်း...ဒါလင့် လေသံကတော့အရင်အတိုင်းပဲ...
လူပုံပန်းကကော အရင်အတိုင်း ပဲလား...သင်း တွေ့ချင်ပြီ ဒါလင်ရာ မြန်မြန်လာခဲ့နော်"

"နေပါဦး မရွှေသင်း ကျွန်တော်မျိုးက ဘယ်ကိုလာရမှာ လဲ...မြောက်ဝင်ရိုးစွန်းကိုလား၊ လကမ္ဘာကိုလား"

"အဟင်း...ဟင်း လုပ်ပြီ ဒါလင်ကတော့ ခွတီးခွကျနဲ့ ...အရင်အတိုင်းပါပဲလား"

ရယ်မောသံလွင်လွင်လေးက ယခင်အတိုင်းပင် အပူအပင်မရှိ အမြဲတစေပျော်ရွှင်နေတတ်သော သူမ၏ ပင်ကိုယ်ဟန်လေးများ အတိုင်းပင် ။ သူမလည်း ယခင်ကအတိုင်း အပြောင်းအလဲမရှိ ကြောင်းကို ရယ်မောကာ ပြောဆိုနေတတ်သော လေသံက သက်သေခံနေသည် ။ ရင်ထဲ ပူလောင် သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည် ။ သူမအား ပြောင်းလွဲစေချင်ပါသည် ။

"ဒါလင်"

"ဆို"

"သင်းနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူးလားလို့ "

"နှစ်ပေါင်းငါးနှစ်နဲ့ ခုနစ်လ ဆယ့်နှစ်ရက်လုံးလုံး မျှော်လင့်လျက်ပါ မရွှေသင်း"

"အို...ဒါလင်ရယ်..."

သူမ နှလုံးသားအပေါ် သူ၏ မေတ္တာအင်အာထုထည်ကြီးနှင့် ထုနှက်မိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားချေ ပြီထင်ပါသည် ။

"တကယ်ပါ သင်း...မောင် သင်းကို အမြဲ မျှော်လင့်နေတယ်။ လူတွေ အတွက် မွေးရပ်ဇာတိ မြေဆိုတာ မမေ့နိုင်ကောင်းတဲ့ နေရာဒေသတစ်ခု ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သင်း နားလည်ခံစားလာတဲ့ တစ်နေ့မှာ မောင်တို့ ပြန် တွေ့နိုင်တယ်ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်တစ်ခုတည်းနဲ့ မောင် သင်းကို စောင့် နေပါတယ်"

"တကယ်လား...မောင်"

"မောင် မညာတတ်တာ သင်း သိပါတယ်"

"ဒါဖြင့် မောင် အမြန်ဆုံးလာခဲ့နော်"

"ဘယ်ကိုလဲ"

"အင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်ကိုပါ မောင်၊ သင်း စောင့်နေမယ်..."

"ဟာ သင်း ပြန် လာပြီလား"

"မောင့်ကို တွေ့ချင်လွန်းလို့ ပြန်လာခဲ့ပါတယ်...မောင်...ဒါပဲ ဒါလင် ...မြန်မြန်လာခဲ့နော်၊ သင်း စောင့်နေမယ်"

"အိုကေ"

တစ်ဖက်မှ ဂျလောက် ဟူသော တယ်လီဖုန်းချသံကြားလိုက်ရမှ သူ သက်ပြင်းရှိုက်ပြီး ချ လိုက်မိသည်။ ။

ရင်မှာ လှိုက်ဖိုခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်း၊ ပျော်ရွှင်ခြင်းတို့ နှင့် အတူ လေချွန်လိုက်မိသည်။ ။

xx မြင်ရင်မြင်ခြင်းပဲကွယ် ချစ်မိ ကြိုက်မိတယ်၊ သူဇာနတ်နွယ် ယုံပါကွယ် xx

"ဘာတဲ့ လဲ ဟေ့"

"သင်း ပြန် လာပြီ"

"ဟုတ်ရဲ့ လား"

"အခုပဲ ကိုယ် သွားတွေ့တော့မလို့ လေ"

သူ ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်နေအဝတ်ကို လဲလှယ်လိုက်သည်။ ။ ပျော်ရွှင်မှုဟူသော ရောင်းရင်း များ ၏ ပံ့ပိုးမှုကြောင့် မှန်ထဲ၌ ဗိုလ်ကေကို ပြောင်အောင်ဖီးနေသော သူ့မျက်နှာသည် သကာဆမ်း ထားသည့် အလား ဝင်းပလျက်ရှိသည်။ ။

မရိုးနိုင်သော တေးသွားကို လေချွန်လိုက်မိပြန်သည်။ ။

xx မြင်ရင်မြင်ခြင်းပဲကွယ် ချစ်မိ ကြိုက်မိတယ်၊ သူ့ဇာနတ်နွယ်ယုံပါကွယ် xx

*****

ကားကို ဂရုတစိုက် မောင်းနေရသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဇွန်လကုန်မိုးက မိုးရာသီကို အစပျိုးပြီဟု ဟစ်ကြွေးနေသည့် အလား ထစ်ချုန်း ဟစ်ကြွေးလျက် သဲသဲမဲမဲရွာသွန်းလျက်ရှိသည်။ ။

လမ်းဘေး၌ ထီးကို ငိုက်စိုက်ဆောင်းလျက် လမ်းဘေး၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြသော လူ များ ၊ ဘတ်စ်ကား မှတ်တိုင်၌ ပြည့်နှက်နေသော ခရီးသည် များကို ကြည့်ရင်း စာနာမိသည်။ ။ သူသည် လည်း ဤကဲ့သို့ သွားလာလှုပ်ရှား ရုန်းကန်ခဲ့ရသည် ပင်။

ဌာနဆိုင်ရာမှ ပေးသော ဤကားကလေး ရသည် မှာ တစ်နှစ်ပင် မပြည့်တတ်သေး။

မည်သို့ဆိုစေကာမူ သူသည် ကားပေါ်မှ လူတန်းစားဖြစ်သွားလေပြီ။

ပိုးအိနှင့် အလွှာတူသွားပြီ။

ပိုးအိကို သတိရမိလိုက်သည် ။ သင်း ရောက်နေသည် ကို ပိုးအိ သိပါ
မလား။

ပိုးအိလည်း ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်နေလေပြီဟု သာ သိလိုက်ရသည်
။ လူချင်း မတွေ့ရသေး ချေ။

သင်း ရောက် လာပြီဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းများ နှင့် ပြန်လည်ဆုံဆည်း
ခွင့်ရသော မင်္ဂလာပွဲဖြစ် လာတော့မည် ထင်ပါသည် ။

ပိုးအိကတော့ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော ဣန္ဒြေရှင်၏ မျက်လုံးဖြင့်ကြည့်
ကာ ‘ဝမ်းသာပါတယ်’ ဟု ပြော၍ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကို ခပ်တင်းတင်းစေ
ကာ ပြုံးလေမည်ထင်ပါသည် ။

အတွေးတို့ သည် ငယ်စဉ်က ကျောင်းသားဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ
သွားသည် ။

ငယ်စဉ်က မူလတန်း ဝ,လုံးတန်း ဘဝကတည်းက ပိုးအိနှင့် သူသ
ည် တစ်ရပ်ကွက်တည်း၊ တစ်ကျောင်းတည်းနေခဲ့သော ငယ်ကျွမ်းဆွေ။

ကိုးတန်းနှစ်ရောက်တော့မှ သင်း ရောက်လာသည် ။

မှတ်မိသေးသည် ။ ယခုလို မိုးဦးကျ ကျောင်းဖွင့်ပြီးစကာလ၌ ဖြစ်သ
ည် ။

*****

လွန်လေပြီးသောအခါ...
၁၉၇၈ ခုနှစ် ကာလဝန်းကျင်၌ ဖြစ်သည်။ ။

*****

အပိုင်း(၁)

အနစ်နာခံ ၊ သည်းခံ ၊ စိတ်ရှည်၍ သဘောထားကြီးရခြင်းသည်
ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ အင်္ဂါရပ်ဖြစ်သည် ဟု ....

အခန်း(၁)

"ဗွမ်း"

"ဟာ"

ကျွန်ုပ်တို့ ဘရိတ်အုပ်သံနှင့် အတူ ဆလွန်းကားလေးတစ်စီး သူ့ဘေး၌
ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ။

မိုးကလည်း သဲသဲမဲမဲ။ မှန်တံခါးကို နှိပ်ချကာ...

"ဟေး...လူ"

ထူးဆန်းသော မျက်နှာလှလှလေး ထွက်ပေါ် လာပြီး ခွဲနဲ့သော အခေါ်လေးက ပြုံးရွှင်နေ သော နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားမှ ပေါ်ထွက်လာ သည် ။

"ယူကို စိုကုန်ငြိလား ဆောရီးပဲနော် ယူ ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ကျောင်းသွားမလို့ ပေါ့"

အဖြူအစိမ်းကို ဝတ်ထားသည် ကို မြင်လျက်နှင့် 'ဘယ်သွားမလို့ လဲ' ဟူသော မေးခွန်းသည် မလိုလားအပ်သော အပိုမေးခွန်းဖြစ်သဖြင့် သူ ဘုတောလိုက်မိသည် ။ ဗွတ်တို့ စင်ထားသဖြင့် မကျေ မနပ်ဖြစ်နေသည် ကလည်း ပါသည် ။

"အင်္ကျီအိမ်ပြန်လဲမလား...အိုင် လိုက်ပို့မယ်လေ"

"မလိုဘူး...ရတယ်"

အဖြူအစိမ်းနှစ်စုံသာရှိသော သူ့အတွက် အခမ်းအနားနှင့် ကျောင်း၌ ရှိတတ်သော နေ့ထူး နေ့မြတ်များ အတွက် ဝတ်ရန်အသစ်တစ်စုံကို ဖယ် ထားပြီး နေ့စဉ်ကတော့ တစ်စုံတည်းကိုသာ ဒုန်းခံ နေရသည် ။ ကိုယ့်အ ခြေအနေကို ကိုယ်သာသိသည် ။ ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသူဖြစ်၍ မိုး သဲသဲတွင် ဆလွန်းကားလှလှလေးကို ကျောခိုင်းကာ ခြေလှမ်းကျဲဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့သည် ။

သို့တိုင်အောင် ကားလေးသည် ဘီးလိုမ့်ကာ သူ့ နောက်လိုက် လာပြီး

"မဟုတ်သေးပါဘူး ယူရယ်၊ ဒါဖြင့် ယူ ဘယ်ကျောင်းလဲ အိုင် လိုက် ပို့မယ်"

"ကိစ္စမရှိဘူး ရတယ်"

ဒရိုင်ဘာအဖိုးကြီးကတော့ ဘာမှ ဝင်မပြောဘဲ သူ့အား ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးနှင့် သာ ကြည့်သည်။ ။

ထိုမျက်လုံးများကို သူ မကြိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် သူတစ်ပါး၏ အသနားခံစရာသတ္တဝါ မဟုတ်။ ဆင်းရဲခြင်းသည် နိမ့်ကျခြင်းမဟုတ်။ ဆင်းရဲသည် နှင့် အသနားခံစရာ သတ္တဝါအဖြစ် ရောက်ရှိသွားသည် ဆိုခြင်းကို သူ လက်မခံနိုင်ပါ။

သူ...ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက်သည်။ သူတို့ ဆက်မလိုက်နိုင်စေရန် လျှောက်နေကျလမ်းကို သွေဖီကာ လမ်းကြားထဲချိုးကွေ့ကာ လျှောက်လိုက်သည်။ ။ ထိုလမ်းကြားတွင်းသို့တော့ သူမ၏ ကား လိုက်ဝင်၍ မရနိုင်ပါချေ။

ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝကိုရောက်မှ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရသော ယောက်ျားဆောင်း ကြက်ဆင် ဖဲထီးကိုင်းများ ပေါ်မှ တစ်ဆင့်ကျလာသော ရေစက်များကို ညှာလက်နှင့် ခံယူကာ ကားဘီးကြောင့် စင်သွားခဲ့သော ရွံ့စက်များကို ရေနှင့် စွက်ကာ ပွတ်ချေကြည့်လိုက်သည်။ ။ မရ။ ပြန်သွားသည်။ ။ မတတ် နိုင်တော့ချေ။ ကျောင်းရောက်မှ ဘုံဘိုင်၌ ရေဆေးပြီး မုန့်ဟင်းခါးသည် မီးဖိုဘေးကပ်ကာ မီးကင်ရ တော့မည်။ မီးခိုးနံ့တော့ စွဲထင်လိမ့်မည်ထင်...

အနံ့အသက်က အရေးမကြီးချေ။ သန့်ရှင်းမှုနှင့် ကျန်းမာရေးက အရေးကြီးသည် ဟူသော အတွေးဖြင့် ကြက်ဆင်ဖဲထီးကို ငိုက်စိုက်ဆောင်းကာ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းခဲ့ရသည်။ ။

အတန်းခေါင်းဆောင် ဖြစ်ရသည် မှာ လည်း မလွယ်ကူလှချေ။ ကျောင်းသို့ အစောကြီးရောက် အောင် လာရသည်။ ပိုဆိုးသည် က အားကစားဘက်၌ လည်း ပါနေခြင်းပင်။ မိုးရာသီ ဘောလုံးကစား နည်းကို

ကျောင်းဆင်းတိုင်းလေ့ကျင့်ပေးရသည် ။ ကျောင်း၏ အားထားရာ ကျောင်းသားဖြစ်နေခြင်း ကလည်း သူ့အား ဝိရိယပို၍ ဖြစ်ထွန်းစေသည် ။

"ဒေါ်ဘုမရေ"

"လာ ကလေး...အစောကြီးပါလား စိုလာပေ လာပါလား"

"ဟုတ်တယ်...ကားတစ်စီးကြောင့် စင်သွားတာ အဲဒါ ဒေါ်ဘုမ မီးဖို မှာ ကင်ထားပေးပါဗျာ"

"ရတယ်...ပေးပေး"

"နေဦး...ဆေးလိုက်ဦးမယ်"

ဘုံဘိုင်၌ ခြေဆေးပြီး အင်္ကျီကိုပါချွတ်၍ ရွံ့ကွက်များ နေရာကို ပွတ် လိုက်သည် ။ တစ်ထည်လုံး ဆိုလျှင် ကျောင်းတက်ချိန်၌ မခြောက်လျှင် ခက်မည်။ထိုနည်းတူ ပုဆိုးမှ ရွံ့ကွက်များကိုလည်း ကွက် ၍ ပွတ်ဆေး လိုက်ရသည် ။ အားကစားဘောင်းဘီနှင့် ခဏနေပြီး မီးကင်လိုက်သည် ။

"နင့်နှယ်ဟယ် အပိုလေးဘာလေး ထည့်လာပါတော့လား ကောင် လေးရယ်"

အဟဲ...လွယ်အိတ်ကပုံနှိပ်တွေနဲ့ ဖောင်းနေကားနေတာ ဘယ်လိုလုပ် အပိုထည့်လာနိုင်မလဲ"

ကိုယ့်ဝမ်းနာ ကိုယ်သာသိသဖြင့် မချိပြုံးနှင့် ဆင်ခြေပေးလိုက်သည်

တစ်ခဏတွင် လုံချည်သည် အနည်းငယ်ခြောက်သွေ့လာသည် နှင့်

ကောက်စွပ်ပြီး အတန်းသို့ အရင်ပြေးခဲ့သည်။ ။

ဒီနေ့ ဘုရင့်နောင်အသင်းခေါင်းဆောင်က ခပ်ပျင်းပျင်းဖြစ်သည်။ ။ အတန်းတွင် ဗရုတ်ကျကာ အချောင်ခိုချင်တတ်သဖြင့် ဆရာမက တမင် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဒီကောင်တွေ စောစောလာရမယ်လို့ ငါမှာ ထားသားနဲ့ ရောက်မ လာသေးဘူးကွာ"

အံ့ဩဖွယ်ရာပင်...ဘုရင့်နောင် အသင်းခေါင်းဆောင် လှအေးနှင့် ကျောင်းသူသုံးဦးရောက် နေသည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

"မိုးသည်းနေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်ကွာ... လာ မင်းနဲ့ ငါ ခုံတွေကို တင် ပေးလိုက်ရအောင်၊ မိန်း ကလေးတွေ တံမြက်စည်းလှည်းထားနှင့် လို့ ရ တာပေါ့... သူတို့ ရောက်လာရင် ခုံပြန်ချခိုင်း၊ အမှိုက် သွန်ခိုင်း၊ သောက်ရေဖြည့်ခိုင်းတာပေါ့"

"သောက်ရေက...နောက်ကျမှ ခပ်ရင် ဘုံဘိုင်မှာ လူများ နေမယ်ကွ"

ဆရာမသည် လူရွေးမှန်သွားပြီဟု သူ ကောင်းစွာသဘောပေါက်သွားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ...

"ဒါဖြင့်လဲ...မင်းနဲ့ ငါ ဝိုင်းခပ်ပေးပါ့မယ်ကွာ...ခေါင်းဆောင်ဆိုတာ ဒီလိုပဲ အနစ်နာခံရတာ ပေါ့ကွာ"

လှအေးကို နှစ်သိမ့်အားပေးစကားပြောရင်း...ထိုင်ခုံရှည်များကို စား ပွဲပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက် သည်။ ။ ပြီးသည် နှင့် ရေအိုးဆွဲ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ကျောင်းသားဖြစ်လာလျှင် ကျောင်းလုပ်ငန်းများ နှင့် ကင်းကွာ၍ မ ရ။

ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာလျှင် ပိုဆိုးသေးသည် ။ သူတကာထက် အနစ်နာခံရသည် ။

ထိုစဉ် ရိပ်ခနဲဖြတ်သွားသော ကျောင်းသူတစ်ဦးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည် ။

ပိုးအိ...

ဒီနေ့ သူ့ တာဝန်နေ့မဟုတ်ပါဘဲ အဘယ်ကြောင့် စောစောရောက်လာရသနည်း။

"ကျော်ဝေ"

ရေခပ်ပြီး အတန်းထဲပြန်အဝင်၌ ပိုးအိ အသံ ထွက်လာသည် ။

"ဘာလဲ"

"နင့်အင်္ကျီ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ"

"ရုံတယ်...ဒေါ်ဘုမဆိုင်မှာ မီးကင်ထားတယ်"

"အခု မချမ်းဘူးလား...မိုး ဒီလောက် အေးနေတာကိုး"

"ရပါတယ် မချမ်းပါဘူး...လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ အချမ်းတောင်ပြေသွားသေးတယ်"

"အေး ကောင်းတာပေါ့...နင့်မာနက နင့်ကို တစ်သက်လုံး ဒုက္ခပေးသွားလိမ့်မယ်"

ပိုးအိ ဘာကို ဆိုလိုသနည်းကို သူ သဘောပေါက်ပါသည် ။ ပိုးအိက သူ့အား အင်္ကျီအဖြူစနှင့် ကျောင်းစိမ်းလုံချည်ကို လည်းကောင်း၊ ဆောင်းတွင်းဝတ်ရန် ဆွယ်တာတစ်ထည်ကို လည်းကောင်း ဝယ်၍ ပေးခဲ့ဖူးသည် ။ ဤသည် ကို သူ လက်မခံခဲ့။ ပိုးအိက...ထိုမျှသာပြောပြီး အ

ခန်းတွင်းမှ ထွက် သွားသည် ။ ပိုးအိနှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ စကားနိုင်မလှလိုပါ။
အမြဲတမ်း အရှုံးပေးပြီးသားဖြစ်သည် ။

‘သူဌေးမာနထက် ဆင်းရဲသားတွေရဲ့ မရှိမာနက ပိုကြီးလာတယ်ဆို
တာ နင် သိထားလိုက်ပါ ပိုးအိ’ ဟူ၍ သာ။

ဘုရင့်နောင်အသင်း ကျောင်းသားများ ရောက်လာသောအခါ လှ
အေး ကွယ်ရာသို့ခေါ်ကာ တိုးတိုးတိတ်တိတ် ဆုံးမစကားဆို၍ သတိပေး
ရသည် ။

"မင်းတို့ ခေါင်းဆောင်လှအေးက အစက လူဆိုးစာရင်းဝင်ပေမဲ့
အခုကြည့်စမ်း ခေါင်းဆောင် ဘယ်လောက်ပီသသလဲ။ သူတစ်ယောက်
ထဲ ခုံတွေတင်၊ ရေအိုးထမ်းနဲ့ မင်းတို့ ကို မကတ်သပ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူ စိ
တ်မပျက်အောင် မင်းတို့ ကလဲ သူ့ စကားနားထောင်ပြီး
နဲ့နဲဝီရိယစိုက်ကြဦးနော်...ဒါမှ အသင်းလိုက် သန့်ရှင်းရေးဆု ရနိုင်မှာ "

ထိုအခါ ဂျစ်ကန်ကန်နှင့် ‘ဆရာ မလုပ်နဲ့ သိတယ်’ဟု ပြောသူရှိသလို
သူ့စကားနားဝင်ကာ ‘အေးပေါ့ကွာ’ ဟု ပြောသူကျောင်းသားများ လည်း
ရှိသည် ။ သူ သည်းခံပါသည် ။ အနစ်နာခံ သည်းခံစိတ်ရှည်၍ သဘော
ထားကြီးရခြင်းသည် ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး၏ အင်္ဂါရပ်ဖြစ်သည် ဟု လ
ည်း ဆရာမ ပြောထားသဖြင့် သူ့စိတ်သည် အရာရာကို သည်းခံစိတ်ရှည်
နိုင်စွမ်း ရှိနေလေသည် ။

အထူးသဖြင့် ငယ်ကတည်းက အကျွမ်းတဝင်ရှိခဲ့ရသည့် ပိုးအိအပေါ်
ဆိုလျှင် သာ၍ စိတ်ရှည် သည် ။

"ဒီမှာ ကြည့်စမ်း နင့် အင်္ကျီ"

"ဟောဗျာ "

ကော်ရစ်တာကွေ့၌ ပိုးအိနှင့် သူ ဆုံပြန်သည်။ ။ အင်္ကျီခြောက်သွေ့ပြီ အထင်နှင့် မုန့်ဈေးတန်းသို့ အလာ၌ ဆုံမိကြသည်။ ။

သူ့အင်္ကျီကို ပိုးအိ ဖြန့်ကာ မြှောက်ပြသည်။ ။

"ဟင်း..."

နှမြောတသခြင်းကြီးစွာဖြင့် မီးကျွမ်းသွားသော အင်္ကျီကို ကြည့်ကာ ကြေကွဲမိသည်။ ။ ဩော်... ကံကလည်း ဖွတ်မွဲပြာလူး ခရဆံကျွတ်ရသည့် အဖြစ်မျိုးဆိုသည် မှာ ဒါမျိုး ထင်ပါသည်။ ။

နှမြောစိတ်ဖြင့် စကားပင် မပြောနိုင်တော့ပေ။

"ဘယ်နှယ့်လုပ်မလဲ၊ ဒီနေ့ အစည်းအဝေးရှိတယ်မှတ်လား။"

'ဟင်း'ခနဲ သက်ပြင်းတွေချပြီး လည်ချောင်းတို့ ခြောက်သွေ့လာသည်။ ။

"နင် ခဏနေဦး...ငါ ကြည့်စီစဉ်ပေးမယ်...ရော့"

မီးကျွမ်း ရှုပ်အင်္ကျီကို သူ့ထံ ပစ်ပေးပြီး ပိုးအိသည် ချာခနဲ ရုံးခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ ။

ပိုးအိ ဘာတွေ စီစဉ်ပေးမည်ကို သူ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ချေ။ ။ လောလောဆယ် ကျောပြင် ရင်ဘတ်နေရာများ ၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော မီးကျွမ်းကွက်ကြီးများကိုသာ နှမြောစွာ ဖြန့်ကြည့်ပြီး ယောက်ျားတန်မဲ့ မျက်ရည်ပင် ရစ်သိုင်းချင်လာသည်။ ။

ကံကြမ္မာရယ်...မည်သည် အညှိုးနှင့် များ ရက်စက်လေသနည်းဟု ကံကြမ္မာကို ရိုးမယ်ဖွဲ့ လိုက်မိသည်။ ။

ဒေါ်ဘုမထံရောက်က အပြစ်တင်စကား ဆိုရမည်လား။

မထူးပါဘူး...ဆင်းရဲသား အချင်းချင်းရိုင်းပင်းကာ အကူအညီပေးတတ်သည့် ဒေါ်ဘုမ ခမ္ဘာ မအားလပ်၍ သာ သူ့အင်္ကျီကို မီးကျွမ်းသွားခြင်းဖြစ်မည်။

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"မီးကျွမ်းသွားလို့ ကွာ"

လှအေးအမေးကို တိုတုတ်စွာ ဖြေလိုက်ပြီး အင်္ကျီကို ခေါက်ကာ လွယ်အိတ်ထဲ သေချာစွာ ထည့်လိုက်သည်။ ။ အဖေ ဆိုက်ကားနင်းလျှင် ဝတ်နိုင်သေးသည်။ ။ သူ ရေထမ်းလျှင်လည်း ဝတ်နိုင် သေးသည်။ ။

"ဖြစ်ရလေကွာ...ညရောက်ရင် ငါအင်္ကျီတစ်ထည် လာပေးမယ်ကွာ"

"ကျေးဇူးတင်တယ် သူငယ်ချင်း...ဒါပေမဲ့ ငါလက်မခံနိုင်တဲ့ အတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်"

"မင်းကလဲကွာ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းပဲ၊ ရိုင်းပင်းကူညီရမှာ ပေါ့၊ စေတနာကို လက်ခံသင့် ပါတယ်ကွာ"

"ငါ့မှာ ရှိပါသေးတယ်ကွာ၊ ဒီနေ့က ပြန်ဖို့ အချိန်မရတော့လို့ "

စိတ်ထဲ၌ စိုးထိတ်နေမိသည်။ ။ ပိုးအိလည်း ပေါ်မလာသေး။ ကျောင်းသားများ လည်း မိုးသည်း သည်းကြား တစ်ဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိ လာလေပြီ။

မိုးပွင့်မိုးစက်တို့ ၏ ဂီတသံစဉ်သည် သူ့အား ငိုချင်းချဆိုင်းကို တီးပေးနေသည့် သဖွယ် ဖြစ် နေလေသည်။ ။

ထိုစဉ် ပိုးအိ ဝင်လာသည်။ ။ လျှပ်စစ်ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းသံ ကလည်း ပေါ်ထွက်လာ သည်။ ။

‘ဟင်း’ခနဲ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်မိသည်။ ။ ဤအချို့ သက်ပြင်းချ

သံကတော့ သောက ထွက်ပေါက်ရသွားသည့် အသံဖြစ်သည်။ ။

"ရော့...ပြန်ပေးမယ်ဆိုရင်...နှင့်ကို ငါ့ရဲ့ ငယ်စာရင်းက ပယ်လိုက်မယ်...ဒါပဲ"

သူ့စားပွဲနားအထိ ရောက် လာပြီး အဝတ်ထည့်ထားသော စက္ကူအိတ်ကို လာတင်ပြီး တိုးတိုး ကြိတ်ကြိတ်နှင့် မာန်မဲသလိုပြောပြီး ထွက်သွားသည်။ ။

ပိုးအိ၏ စေတနာကို သူ လက်ခံရမည်သာဖြစ်သည်။ ။ ပိုးအိမှာ ရုံးခန်းမှ ဖုန်းဆက်ပြီး အိမ်မှ တစ်ဦးဦးကို သူ့အတွက် အဝတ်ပိုယူကာ ပို့ခိုင်းခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အချိန်ဆွဲမနေဘဲ အင်္ကျီကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ။ အင်္ကျီအဖြူနှင့် လုံချည်စိမ်းကို ဝယ်ထားခဲ့ သည် မသိ။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်နှင့် အတော်ပင်ဖြစ်နေသည်။ ။

အင်္ကျီကိုဝတ်ပြီး ကျောင်းတံဆိပ်တပ်ပြီးသည် နှင့် အတန်းပိုင်ဆရာမ ဝင်လာသဖြင့် ပုဆိုးကို ပြန်ပေးချိန်မရတော့ချေ။ ထိုခေတ်ကာလမှ ကျောင်းတံဆိပ်သည် အရှင်တပ်ရသော တံဆိပ်ဖြစ်သည်။ ။ ယခုခေတ်လို ပိတ်တံဆိပ်ဖြင့် အင်္ကျီ၌ အသေကပ်ချုပ်ရသော တံဆိပ်မဟုတ်သေးချေ။

အသစ်စက်စက်ဖြစ်ရုံမက သူ မဝတ်ဖူးသော အဖိုးတန်အဖြူစကို ချုပ်ထားသော အင်္ကျီဖြစ်၍ မနေတတ် မထိုင်တတ်နှင့် ရှိုးတိုးရှုန့်တန့် ဖြစ်မိသေးသည်။ ။

"မင်္ဂလာပါ ဆရာမ"

"မင်္ဂလာရှိပါစေကွယ်...ထိုင်ကြ ထိုင်ကြ"

သူ့ အပါအဝင် ကျောင်းသားကျောင်းသူအားလုံး၏ မျက်လုံးသည် ဆရာမနှင့် အတူ ပါလာ သော ကျောင်းသူ အသစ်လှလှလေးထံ ရောက်ရှိသွားသည်။ ။

"ကိုင်း...အားလုံး မှတ်ထားကြ၊ ဒါမင်းတို့ အတွက် သူငယ်ချင်း အသစ်တစ်ယောက်တိုးလာ ပြီ၊ နာမည်က သင်းမောင်ရီတဲ့ ...မေမြို့က ပြောင်းလာတာ၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် ပေးလိုက်ကြ၊ ကိုင်း...သင်းမောင်ရီက ပိုးအိ ဘေးနားမှာ သွားထိုင်"

ပိုးအိက ရပ်ကာ ခေါ်လိုက်သည်။ ။

ပိုးအိအနီးသို့ သူမ လျှောက်သွားသည်။ ။ ကပြားပုံပေါက်ကာ ဗိုလ်ဆန်ဆန်မျက်လုံးညိုနှင့် ဖွေး ဥသော သူမ အသားအရေသည် ပိုးအိ၏ ဝါညက်ဖြူဖွေးသော အသားအရေအလှကို မမီနိုင်ဘူးဟု သူ ထင်ပါသည်။ ။

သို့သော်...အလိုအလျောက် ပြုံးယောင်သန်းနေသော သူမ မျက်နှာသည် သဘောကောင်း ဖော်ရွေတတ်သော အသွင်ကို ဆောင်နေသည်။ ။

သဘောလည်း ကောင်းသည် ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရသော ဗွက်စင်ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။ ထိုစဉ်ကတည်းက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနှင့် သူ့ဘဝထဲ စတင်ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

*****

ခင်မင်ရင်းနှီးမှုသည် အများ နှင့် သက်ဆိုင်သော အရာတစ်ခုဟု ထင်ပါသည်။ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကို ထပ်မံပေးရုံနှင့် ကုန်ခမ်းသွားတတ်သည် မှ မဟုတ်ပေဘဲ။

အခန်း(၂)

"ကျော်ဝေ...ခဏ"

ပိုးအိက ထိုကဲ့သို့မျိုးဖြစ်သည်။ ဘယ်တော့မဆို အထက်စီးမှ ဆက်ဆံတတ်သည်။ ပြောစရာရှိ လျှင်လည်း အနားသို့မလာ၊ သူ့နားရောက်အောင် ခေါ်တတ်သည်။

"ဘာလဲ"

"နင့်ကို သင်းမောင်ရီက တွေ့ချင်လို့ တဲ့ "

"အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ"

သင်းမောင်ရီက အတန်းထဲသို့ ရောက်မလာသေးပေ။

"ငါ့ကို မိတ်ဆက်ခိုင်းနေတယ်"

"မိတ်ဆက်စရာလိုလို့ လား...အတန်းသား အချင်းချင်းပဲ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင် တောင်း လို့ ရနေတာပဲ"

" မဟုတ်ဘူး ...နှင့်ကို တောင်းပန်ချင်လို့ တဲ့ ၊ သူ ဒီကျောင်းကို စပြောင်းလာတဲ့ နေ့က နင် သူ့ ကြောင့် ရွံ့ဗွက်တွေ စင်ကုန်တာဆို"

"သူ့ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး...သူ့ဒရိုင်ဘာကြောင့် ပါ၊ ဒါကိုလဲ အပြစ် တစ်ခုအနေနဲ့ မှတ်ယူလို့ ရမလား၊ အက်ဆီးဒင့်အနေနဲ့ မှတ်ယူလိုက်ပါ တယ်၊ ကားပေါ်လူတန်းစားက လမ်းဘေးလူတန်းစား ကို မမြင်တာ အ ထူးအဆန်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီအတွက်တော့ မိတ်ဆက် တောင်းပန်စရာမ လိုပါဘူး"

"ဒါတင်မကသေးဘူး...သူ့ကြောင့် နင့်အင်္ကျီ မီးကျွမ်းရတာဆိုတော့ သူက ပရဲစင့် ပေးချင် လို့ တဲ့ "

ပိုးအိအား သူ စူးစမ်းအကဲခတ်သော အကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်သည် ။ အပြုံးအရယ်နည်းကာ မျက်နှာကြောတင်းသော ပိုးအိသည် သူ့အား တုံ့ပြန်ကြည့်လိုက်သည် ။

သူက...ခပ်တင်းတင်းပင်...။

"နင် ငါ့အကြောင်းသိသားပဲ ပိုးအိ၊ ပြောပြလိုက်ပါ...ငါဟာသူများ အကူအညီရမှ အသက်ရှင် ရမယ်ဆိုရင် ငါလောကကြီးမှာ မနေတော့ ဘူး ပိုးအိ"

"နင်ဟာ တစ်ဖက်စွန်းရောက်နေပြီလို့ ငါ ထင်တယ်"

"ဒါကတော့ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ ကိုယ်လေ...လောကကြီးမှာ လူဖြစ် လာမှ တော့ ကိုယ့် ခြေ ထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်ပြီး ကိုယ့်နှာခေါင်းပေါက်နဲ့ ပဲ အသက်ရှူချင်တယ်၊ ဒါမှားသလား"

"အေး ပြီးရော...နှင့်သဘောပဲ၊ ငါကနင်သိအောင် ပြောပြထားတာပဲ

"

ပိုးအိက ပြောပြောဆိုဆို လေ့ကျင့်ခန်းကို ဆက်လက်လုပ်နေလေသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူမ အပါးမှ ကျော်ဝေထွက်ခွာခဲ့သည်။ ။

ဒေါ်ဘုမ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နား သူ ထွက်ခဲ့သည်။ ။

"ကောင်လေး...တယ်သားနားနေပါလား၊ ဒါကြောင့် ပြောတာ... တောင်းမှာ အကွပ်၊ လူမှာ အဝတ်တဲ့ ၊ အရောင်ကို ထွက်နေတာပဲ"

သူ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်မိသည်။ ။ ဒါတောင် ပိုးအိ ပေးသော အဝတ်ကို သိမ်းထားပြီး သူ့၌ ရှိ နေသော အစုံကို ထုတ်ကာချဝတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"ဒေါ်ဘုမကလဲဗျာ"

"နင် ကံကောင်းပါတယ်"

"ဘာကံကောင်းလို့ လဲ၊ မွေးကတည်းက မွဲတေလိုက်တာ ဖွတ်မင်းက ဘိုးအေ ခေါ်ရမယ်"

"ဟဲ့...ဆင်းရဲတာကို အပြစ်တစ်ခုလို့ ယူဆလို့ ရမလား...ဘဝပေးကုသိုလ်အရပေါ့၊ လူဆင်းရဲ ပေမဲ့ စိတ်ချမ်းသာတာ ကုသိုလ်တစ်မျိုးပဲပေါ့... မဟုတ်ဘူး လား"

"ဟုတ်ပါတယ်...ကျွန်တော်ကကော ဆင်းရဲခြင်းအပေါ် အားပျက်နေတဲ့ လူစားမှ မဟုတ်တာ ဒေါ်ဘုမ ကလဲ"

"ကဲ...ရော့ စားဦး ကောင်လေး"

"တော်ပါပြီဗျာ"

"တော်ပါပြီ လုပ်မနေနဲ့ ၊ နင်နဲ့ ငါတို့ ကြားမှာ အားနာတာ ဟန်ဆောင်တာ မရှိသင့်ဘူး... ကင်းကြတဲ့ လူတွေမှ မဟုတ်တာ"

ဒေါ်ဘုမ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်အတွက် လိုအပ်သော အကြော်ကို သူ့မိခင် ထံမှ ယူ၍ ရောင်းရသည် ။ သူ့မိခင်ကလည်း အပိုထည့်ပေးတတ်သကဲ့သို့ ဒေါ်ဘုမကလည်း ကျောင်း၌ သူ့အတွက် မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲစာ တာဝန်ယူထားလေသည် ။ သူ့ ဆာလျှင် အချိန်မရွေး စား၍ ရသည် ။

"ကောင်လေး...ကံကောင်းပါတယ်ဆိုတာက ကူညီမစမဲ့ လူတွေရှိလို့ ပြောတာ"

"ဘယ်သူက မ,စမှာ လဲ"

"ပိုးအိလို ကောင်မလေး"

"တော်စမ်းပါ ဒေါ်ဘုမရာ၊ ပိုးအိကို မူလတန်းဘဝကတည်းက သူငယ်ချင်းဖြစ်လို့ ကျွန်တော် အရမ်းသံယောဇဉ်ဖြစ်နေတာကလွဲရင် ဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မထားဘူး၊ တစ်နေ့က မလွဲမကင်းသော သူ့အကူအညီကို ယူလိုက်ရပေမဲ့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တေးထားတယ်၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပြန်ဆပ်ခွင့်ကြိုရင် ပြန်ဆပ်မယ်လို့ "

"ဟင်း...ငါမပြောချင်ပါဘူး"

ဒေါ်ဘုမသည် စိတ်ထဲ၌ မြဲ၍ ထားတတ်သော သူမဟုတ်သဖြင့် သူမမျက်ဝန်းသည် တစ်စုံ တစ်ရာတို့ ထုတ်ဖော်ပြောလိုကြောင်း ဖော်ကောင်ပြုလျက်ရှိသကဲ့သို့ ပါးစပ်မှ လည်း တပြင်ပြင် ရှိနေ သည် ။

"ဘာလဲ ဒေါ်ဘုမ....ဘာပြောချင်လို့ လဲ"

"မပြောတော့ပါဘူး...နောက်မှ နင် အကြော်လာပို့ရင်း ပြောတော့မယ်"

"လုပ်ပြီဗျာ"

"လူတွေရှိတယ်ဟ"

ဒေါ်ဘုမ စကားကြောင့် သူ့စိတ်ထဲ ခိုးလိုဦးလု ဖြစ်သွားသည်။ သိချင်စိတ်ကလည်း စောသွား သည်။ ထိုစဉ် ပိုးအိနှင့် သင်းမောင်ရီ လျှောက်လာသည်။

"ရှူး...လုံးဝ လေသံမဟတော့နဲ့ နော်...ဟန်မပျက်နေ"

ဒေါ်ဘုမက တိုးတိုးတိတ်တိတ် ကြိတ်၍ ဟန်တားလိုက်သည်။ သူ ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။ ပိုးအိနှင့် ပတ်သက်သော ပြောစရာစကား ဒေါ်ဘုမ၌ ရှိနေလေပြီဟု ...။

"ဒေါ်ဘုမ...ငါးဖယ်နဲ့ ဘဲဥထည့်မယ်၊ သင်းကော"

"ဘူးသီးကြော်နဲ့ ပဲ"

သူ့ရင်ထဲ၌ ကျေနပ်သကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။ ပိုးအိသည် သူ့အား ခင်မင်သော်လည်း သူတို့ ကြော်သော ဘူးသီးကြော်၊ ပဲကြော်၊ ပဲကပ်ကြော်တို့ ကို လုံးဝမကြိုက်ပါချေ။

"ယူကော ဘာနဲ့ စားသလဲ"

"အကြော်သည် သားဆိုတော့ မရိုးနိုင်တဲ့ အကြော်နဲ့ ပဲ စားပါတယ် မသင်းမောင်ရီ"

"အိုး..."

ရယ်စရာမဟုတ်ပါဘဲ ပြုံးရယ်လိုက်သောအခါ ပါးချိုနှင့်နှစ်ဖက် အထင်းသားဖြစ်ကာ ညီညာ ဖြူဖွေးသော သွားစွယ်တန်းလေးများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။

တော်တော်လှသော မိန်းကလေးပါလားဟု သူ သတိပြုလိုက်မိသည်

"ယူကို အိုင် တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ အိုင်ကြောင့် ယူ အင်္ကျီတစ်ထည် ဆုံးရှုံးသွားရတာကို အိုင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိတယ်"

"ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အင်္ကျီဟာ မီးမကျွမ်းလဲလေးငါးခြောက်လဆိုရင် အလိုလို ပြသွား တော့မှာ ပဲ၊ အနည်းငယ်စောပြီး အနိစ္စသဘောနဲ့ ကိစ္စချောသွားတာနဲ့ နောက်ကျမှ ပဲကွာတယ်"

"အဟင်း...ဟင်း...ယူက ရယ်စရာပြောတတ်တာပဲ၊ ယူကို အိုင် ခင်သွားပြီ...အိုင်ကို ယူ သူငယ်ချင်းအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုမှာ လား"

"တစ်တန်းတည်းသား...တစ်ကျောင်းတည်းသားတွေအားလုံးဟာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေပါပဲ၊ ဒီအတွက် ပြောစရာမလိုပါဘူး"

သူ ထိုသို့ ပြောလိုက်တော့လည်း သင်းမောင်ရီ၏ အပြုံးကရွမ်းလက်လျက်...

"သိုင့်ခယူ...ဒါပေမဲ့ အိုင်က ယူကို ငယ်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လို အရမ်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ခင်ချင်တာ"

သူ ပိုးအိကို လှမ်းကြည့်မိသည် ။ ပိုးအိက အမူအရာမပျက်ချေ။ သူပုံစံအတိုင်း ခပ်တည်တည် နှင့် သူ့အား ပြောတာ မဟုတ်သည့် အတိုင်းကဲ့သို့ ရှိနေသည် ။

"ရပါတယ်...ခင်မင်တယ်ဆိုတာ ရှောင်ရှားစရာကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အကောင်းဆုံးသော လူမှုရေး တစ်ရပ်ပဲ မသင်းမောင်ရီရယ်"

"ဟော...ဟော...အဲဒီ မသင်းမောင်ရီ ဆိုတာကိုက ယူရဲ့ ခင်မင်မှုဟာ အပေါ်ယံပဲလို့ ဖော် ကောင်လုပ်နေပြီ"

"အဟင်း"

သူ့ အသံထွက်အောင် ပြုံးလိုက်မိသည် ။ သင်းမောင်ရီသည် ခင်မင်နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦး အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်မိသည် ။

"ဒါဖြင့်...ဘယ်လိုခေါ်ရမလဲ"

"ဒါကတော့ ယူသဘောလေ...ဒါပေမဲ့ အိုင် လမ်းစခင်းပေးမယ်နော်"

ကပြားဆန်သည် ။ သို့သော် 'လမ်းခင်းပေးမယ်' ဟူသော စကားသုံးပုံမျိုးကြတော့ မြန်မာ ဆန်နေသယောင်ယောင်ပင်။ ဘိုဆန်သော သူမ ရုပ်သွင်နှင့် မလိုက်အောင် လေးလေးနက်နက် ဆိုလေ သည် ။

"အိမ်သားတွေခေါ်တာက ရှိစီ၊ မြန်မာလိုတော့ နှင်းဆီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းအပ်တော့ သင်း မောင်ရီ ဖြစ်နေတယ်၊ မောင်ရီက ပါပျဲနာမည်ဆိုတော့ အိုင်နာမည်က သင်းပေါ့၊ သင်းကို သင်းလို့ ခေါ်တာ ဘယ်သူမှ အမှားအယွင်းကို မကျူးလွန်ဘူး၊ မကဲ့ရဲ့ နိုင်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်နော် ကိုကျော်ဝေ၊ ခေါ်ရဲပါတယ်နော်"

"ဟောဗျာ...ကျွန်တော်က ဘာလို့ မခေါ်ရဲရမှာ လဲ"

"မသိနိုင်ဘူးလေ...ယူလို ဝါတော်ရ မထေရ်မြတ်ကြီးလို ဣန္ဒြေကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ ခေါင်းဆောင် ကျင့်ဝတ်တွေကိုထိန်းချုပ်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဟာ အရာရာကို စဉ်းစားချင့်ချိန်နေ တတ်လွန်းလို့ ပါ"

"ထင်လို့ ပါဗျာ"

"ကောင်လေး...ဟင်းရည် ထည့်ဦးမလား"

"ဟင့်အင်း...တော်ပြီ"

မုန့်ဟင်းခါးအရသာသည် ဘယ်ဆီသို့ ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ချေ။ ပိုးအိနှင့် ကလွဲပြီး ဘယ် မိန်းကလေးနှင့် မှ ရင်းရင်းနှီးနှီး မနေခဲ့ဖူးပါချေ။

ပိုးအိကလည်း စကားပြောလျှင် တုံးတိတ်နှင့် ခပ်ပြတ်ပြတ်ခပ်မာမာ သာ ပြောတတ်သည် ။ ချွဲနွဲပြီး လေသံအေးအေးနှင့် မပြောတတ်။ ယခု လို သင်းမောင်ရီ ပြောသလိုမျိုး ပိုးအိနှင့် တစ်ခါမှ မပြောဖူးပါချေ။ ထို့ကြောင့် နေထိုင်ရခက်သလိုမျိုး ခံစားနေရသည် ။

"ဒါပဲနော်...ဒီနေ့ ယူနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားတဲ့ အထိမ်းအမှတ်အနေ နဲ့ မုန့်ဟင်းခါးဖိုး အိုင် ရှင်းလိုက်မယ်"

"ဆောရီးပဲ...ကျွန်တော့်အတွက်...မုန့်ဟင်းခါးဖိုးကို ဒေါ်ဘုမက ဒိုင် ခံ ကန်ထရိုက်ဆွဲထား ပြီးပြီ"

"ဪ...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...အန်တီရေ...ဒီနေ့ သူ့အတွက် ရှိစီ ရှင်းမယ် နော်"

"လက်မခံနဲ့ ဒေါ်ဘုမ"

"အေးပါကွယ်...နေ နေ မရှင်းနဲ့ "

"ယူကလဲကွာ"

"မသင်းမောင်ရီ"

"ဟော...လုပ်ပြန်ပြီ"

"ဆောရီး...သင်း၊ အယူရှိရင်အပေးရှိရမှာ ဖြစ်လို့ ...ကျွန်တော့်အတွက်က အပေးပြန်ပြုနိုင်မှာ မဟုတ်လို့ အယူကိုတော့ မလုပ်ပါရစေနဲ့ "

"ခင်မင်မှုကြားမှာ သာတယ် နာတယ်၊ အပြန်အလှန် ဆိုတာတွေကို

ခေါင်းထဲမထားသင့်ပါ ဘူး ယူ ရယ် "

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...ဒါပေမဲ့ မှန်တယ်ထင်လို့ ခံယူထားတဲ့ ခံယူချက်ကို ဘယ်လို အကြောင်းကြောင့် မှ မဖျက်ပါရစေနဲ့ ...သွားမယ်၊ ပိုးအိ ...ငါသွားနှင့် တော့မယ် "

"အေး..."

ပိုးအိထံမှ ထို ‘အေး’ တစ်ခုသာ ကြားသိခဲ့ရပါလားဟု သူ စာသင်ခန်းကိုလျှောက်ရင်း စဉ်းစားလိုက်မိသည် ။ သူနှင့် သင်းမောင်ရီ ရင်းနှီးမှုအပေါ် ပိုးအိ ကျေမှ ကျေနပ်ပါ့မလားဟု လည်း တွေးလိုက်မိသည် ။

ဘာမှ မဆိုဘူး ထင်ပါသည် ။ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုဟူသည် အများ နှင့် သက်ဆိုင်သော အရာတစ်ခု ဟု ထင်ပါသည် ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကို ထပ်မံပေးရုံမျှနှင့် ကုန်သွားတတ်သည် မှ မဟုတ်ပေဘဲ။

ကောင်းကင်မိုးသားတို့ သည် တအိအိနှင့် ပြိုဆင်းလာသည် ။ မြေသားနှင့် နီးစပ်လာသည် ။ မကြာမီ မိုးရွာတော့မည့် နိမိတ်ကို ဖော်ဆောင်နေသည် ။

ကျောင်းတက်လျှင် လျှပ်စစ်ခေါင်းလောင်းသံ မြည်လာသည် ။

ခပ်သွက်သွက် လျှောက်လာသော ပိုးအိနှင့် သင်းမောင်ရီကို လှမ်းတွေ့နေရသည် ။ သင်းမောင်ရီက အရပ်အနည်းငယ်ပိုမြင့်သည် ။ ဆံပင်ကောက်ကောက် ဖွာဖွာလေးနှင့် နီစပ်စပ်နှင့် ဖြူသောအသားနှင့် ဘိုဆန်သည် ။

ပိုးအိကတော့ ကျစ်ဆံမြီးနှစ်ဘက် ကျစ်ကာချထားသည် ။ သနပ်ခါးရည်ကျဲ့ လူးထားသည် မှ အပ မျက်နှာ၌ ပေါင်ဒါပင်တင်ဟန်မတူ။ သို့

သော် ဝင်းနှစ်နေသော သူမ အသားအရည်က အဝါရောင် ပြေးနေသည်
။ မြန်မာဆန်သော အလှဖြစ်သည် ။ တစ်မျိုးဆီ လှကြသည် ။ သို့သော်
ကွာခြားချက် တစ်ရပ် ရှိနေသည် ။ ထိုကွာခြားချက်ကား
ပြုံးယောင်သန်းကာ ချိုမြသော သင်းမောင်ရီ မျက်နှာနှင့် ခပ်တည်တည်
နှင့် တစ်လောကလုံး သူ့လုပ်စာ စားနေသည့် အတိုင်း တင်းနေသော ပိုး
အိ မျက်နှာ ဖြစ် သည် ။

အကြည့်ချင်း ဆုံမိကြသည် ။ မျက်မှောင်ချိုလိုက်သော ပိုးအိ မျက်လုံး
ကြောင့် သူ မလုံမလဲ ခံစားလိုက်ရသည် ။

မျက်နှာလွဲကာ အတန်းထဲ ဝင်ခဲ့လိုက်သည် ။

မရွှေပိုးအိက သူ့အား ဘာတွေများ အလိုမကျကာ အပြစ်တော်တင်
လိမ့်ဦးမည်ကို မခန့်မှန်း နိုင်ပါချေ။

*****